

CE SE ÎNTIMPLA ÎN TEATRE?

TEATRUL DE COMEDIE

Lipsa de dialog

IARINA DEMIAN: Eu sînt actriță și nu mi-am dorit niciodată să fiu altceva decît sînt. Dacă eu am vrut să-i iau locul, cum explică domnul Giurchescu faptul că mă număr printre cei care l-au adus, imediat după 1989, la conducerea acestui teatru? Personal am semnat cererea colectivului de a-l avea director, cerere care s-a materializat în martie 1990. L-am primit toți cu brațele deschise, nimeni n-a vrut să-i ia locul. De altfel, povestea cu scaunul domnului Giurchescu a devenit comică. Nu ne puteam așeza atît de mulți (cîți sîntem acuzați) pe un singur scaun (Alexandru Darie, George Mihăiță, Găitan, Demian, Șerban Ionescu etc., etc.). Aceasta este una din diversivările domniei-sale.

Conflictul a început în momentul în care, după ce am girat direcția teatrului pe una din perioadele în care era plecat din țară, am descoperit o mulțime de nereguli și abuzuri grave. Din lipsă de dialog, fiindcă mă „ocolea” sistematic și se făcea că nu aude și nu vede, i-am scris o scrisoare deschisă pe care i-am citit-o într-o ședință de consiliu. Am fost făcută demascatoare „tip '50”, pentru simplul motiv că am spus deschis ce gîndesc. În 1950, după cîte știu eu, se demascau oameni cu origine nesănătoasă, ceea ce nu este cazul. I-am mai spus domnului Giurchescu că nu merită să stea pe locul pe care stă și că acolo avem nevoie de un om egal cu el însuși. În loc să restabilească liniștea și echilibrul prin decizii obligatorii pentru bunul mers al teatrului și să îndrepte cîteva greșeli care atunci erau mici, s-a pornit cu o avalanșă de calomnii, pe care oamenii nu le puteau controla, deoarece domnul director a preferat întîlnirile între șase și opt ochi, la un pahar – în biroul direcției –, în locul unei ședințe pe care colectivul o așteaptă și astăzi.

Fraza pe care am auzit-o și eu pe coridoarele teatrului: „Doi actori vor să demită doi directori” îi aparține doamnei Sanda Toma, preluată și de contabilă șefă, doamna R. Condemin. Nimic mai firesc în cazul unor persoane care nu concep că

mai poate cineva lupta pentru o idee, și nu numai pentru o funcție. De asemenea, s-a spus că discredităm teatrul prin scandalurile noastre. Domnul Giurchescu, ca orice totalitarist, se confundă cu instituția pe care o conduce. E bine să-și amintească faptul că, în doisprezece ani cît a lipsit din țară, acest teatru a mers foarte bine și că fiecare dintre noi l-am slujit cu creații importante. Dar nu am coborît ștacheta, nu i-am trimis acasă pe spectatori (deși am jucat și în turnee prin case de cultură neîncălzite cu anii) și ne-am străduit ca ei să fie mulțumiți și să aibă din ce alege!

Lucian Giurchescu a reușit două mari performanțe în istoria teatrului: o stagiune întreagă, '92-'93, fără nici o premieră și o scindare a colectivului (oamenii sînt insultați în absență, nu-și mai vorbesc și nu se mai salută).

ȘERBAN CELEA: Ceea ce ne lipsește nouă este un adevărat animator de teatru. Or, domnul Giurchescu nu este. Și-a format o echipă proprie, din actori mai în vîrstă și nu numai. Plecarea atîtor actori din teatru ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru dumnealui. Și nu a fost. În ceea ce privește repertoriul, vedeți, la alte teatre... fiecare încearcă să miște cîte ceva. Repertoriul nostru este facil; nimic de greutate. Se poate vedea și după publicul care vine la teatru. Sălile goale sînt cele mai frecvente. La Papagalul verde (spectacol în care am fost distribuit în urmă cu o stagiune, pentru că în stagiunea trecută n-am mai repetat nimic) la puțin timp după premieră am ajuns să fim mai mulți actori pe scenă decît spectatori în sală.

În ceea ce privește înțelegerea dintre noi și direcție, nu a fost posibilă. Domnul Giurchescu m-a întrebat odată care ar fi soluția pentru starea de conflict care s-a creat. I-am propus să ne întîlnim cu toții. Mi-a dat dreptate, dar timpul a trecut și... după o vreme iar mi-a cerut părerea. Din partea mea – același răspuns. Din partea lui: „Eu nu trebuie să mă justific în fața nimănui!”

Noi eram obișnuiți ca la începutul fiecărei stagiuni să ne întîlnim cu toții, să aflăm planurile de repertoriu. Și ne sfătuia, ca într-o familie. Asemenea întîlniri – cu toată lumea – nu s-au mai întîmplat de cînd este Giurchescu director. Uitați, chiar începutul acesta de stagiune: am fost anunțați că pe 3 septembrie se termină vacanța și trebuie să fim la teatru. Dar domnul Giurchescu nu s-a întors încă în țară (este 24 septembrie, n.n.) și nu știm nimic din ce se va întîmpla în actuala stagiune.

Așa nu se poate face teatru. Eu simt că mă sufoc. Și cred că nu mai stau mult în acest teatru.

Ne aflăm în ceață

GABRIELA POPESCU: Din punctul meu de vedere (și cred că nu numai al meu!), timpul scurs de la plecarea lui Alexandru Darie din teatru a fost unul de regres. Dacă Duce a reușit să strîngă o mînă de oameni și să-i facă să se simtă importanți, domnul Giurchescu a reușit să rupă acest grup, să-l descurajeze. Foarte mulți au plecat din teatru sau au fost dați afară. Chiar Duce a fost lăsat să plece cu prea multă ușurință. Domnul Giurchescu nu a vrut ca Duce să pună Fuga lui Bulgakov.

ȘERBAN CELEA: Pe motiv că... „Ce, iar cîștigă comuniștii?” a spus domnul Giurchescu, după ce înainte declarase că nu mai există nici un fel de cenzură în teatru. Și asta a fost tot, fără să-l întrebe măcar cum are de gînd să monteze acest text!

GABRIELA POPESCU: Prin spectacolele pe care le-a montat – Visul unei nopți de vară, Legături primejdioase și ce mai avea în perspectivă –, Alexandru Darie nu făcea altceva

© Iarina Demian: „Am fost făcută demascatoare „tip '50”“

decît să unească trupa și să o pună la muncă. Or, asta este dorința fiecărui actor!

Acum, iată că ne aflăm la un nou început de stagiune – tot în ceață. Nici nu mai știm dacă este director, sau pe cine a lăsat în loc. Nu știm nici dacă mai are de gînd să reia repetițiile la Noaptea tribadelor.

ȘERBAN CELEA: De ce s-au sistat repetițiile? Da, aveam rolul principal. Și cu toate acestea mi-am permis să declar public, în presă, că repertoriul mi se pare foarte slab și că domnul Giurchescu are un stil dictatorial. Cînd a revenit în țară, actul I era ridicat; a declarat că nu poate să repete cu dușmanii. A găsit un pretext. Eu consider că nu era tocmai într-o „mîină” extraordinară. Și apoi, nu a fost vorba de infarct, ci de o criză de anghină. Bînd în barul teatrului pînă la 3-4 dimineața, sigur că s-a întîmplat așa. Dar nu din vina noastră, cum a încercat să acuze. Nu din motive artistice, să fim serioși!

GABRIELA POPESCU: Direcția aceasta, a domnului Giurchescu, mi se pare foarte deficitară și prin neprezentare! Potențele artistice ale teatrului sînt extrem de „menajate”, de multă vreme, ceea ce nu poate provoca decît o explozie! Ca să nu mai vorbim despre rigoare, despre disciplină, noțiuni care au lipsit cu desăvîrșire din teatru în ultimii trei ani.

Ar fi enorm de multe lucruri de spus. Dar important ar fi fost să ne vedem măcar o dată cu domnul Giurchescu, toată lumea, ca să putem lămurii lucrurile. Deși am cerut în repetate rînduri o asemenea întîlnire, ea nu s-a petrecut. Am format un sindicat, pe care domnul Giurchescu l-a considerat „sindicatul fantomă”. Prin urmare, nici la această întîlnire nu s-a prezentat.

Am dori și noi să lucrăm cu cei mai buni regizori, să vină la Comedie Andrei Șerban, Silviu Purcărete, Cătălina Buzoianu, Victor Ioan Frunză... De ce nu vin? În asemenea condiții niciodată nu vom putea lucra cu acești regizori. Decît plecînd. Și subconștientul meu lucrează în acest sens! Mă gîndesc tot mai serios să plec și eu!

Da, dacă dragoste nu e, nimic nu e. Nici teatru. Noi avem nevoie de cineva care să ne iubească, să simțim un anume magnetism venind dinspre conducere. Noi nu simțim decît o mare de ceață. Am ajuns să-mi fie foarte greu să mă mai duc la teatru. Ce poate fi mai dureros pentru un actor decît acest sentiment? Din acest motiv vreau să plec. Cînd să joc dacă nu acum, cînd sînt în toată puterea de creație?! Cine îmi dă mie înapoi acești doi ani în care nu am făcut nimic important?

Cred că Teatrul de Comedie ar trebui desființat pentru 48 de ore. Și apoi, un animator de teatru în adevăratul sens al cuvîntului, care să iubească actorii și să știe ce vrea să facă din acest teatru, cu această trupă – sau cu alta! – să-l reînființeze. Conflictul este deja foarte adînc și relațiile dintre oameni s-au alterat nepermis în acești trei ani!

IARINA DEMIAN: Agresiv, complexat, suspicios și invidios, într-un permanent conflict cu el însuși, și-a asumat un rol de factotum, reușind în trei stagiuni să transforme Teatrul de Comedie, dintr-un teatru de frunte, într-unul mort, fără prezent și fără viitor. Lucian Giurchescu, prin comportament, repertoriu și angajările făcute în aparatul administrativ, a coborît ștacheta intelectuală a teatrului la zero, iar pe cea artistică, după clasamentul Inspectoratului pentru cultură al primăriei, pe ultimul loc (ca număr de premiere, spectacole și spectatori). În tot acest timp nu a ieșit nici măcar un singur spectacol important. Nu am participat la festivaluri naționale, nu am putut lua un premiu – domnul Giurchescu este împotriva competiției, a concurenței – factor esențial în profesia noastră –, ne-am pierdut toți prietenii. În trei stagiuni a montat personal două spectacole, iar în total au

© Șerban Celea: „Eu simt că mă sufoc”

ieșit șapte premiere. În 1990-1991 s-au jucat 138 de spectacole (cu turnee cu tot). În 1991-1992 s-au jucat 126, iar în următoarea stagiune – numai 113. În trei stagiuni, 284 de zile – cel puțin – au fost complet libere. Am acuzat faptul că nu avem premiere, că se muncește puțin, că directoarea adjunctă nu este ceea ce ne trebuie și că domnul director Giurchescu se plimbă prea mult. Ce este rău în asta? Era adevărat.

Sigur, fiind mai mult plecat, a vrut să aibă niște oameni care să-l „informeze”. „Informatoarea” de bază, care denatura totul și îl monta pe domnul director, a fost Beatrice Costinescu, o ingineră de 26 de ani – anterior șefă de producție – pe care tot domnul Giurchescu a numit-o directoare, deși nici unul dintre cei consultați nu am fost de acord. În mod abuziv și nelegal a fost făcută consilier artistic grad I profesional, în timp ce actorii erau retrogradați. Spun abuziv, pentru că nu avea nici un fel de experiență și nici o calitate pentru a ocupa acest post-cheie care trebuie să fie ocupat prin concurs. Nu făcea față postului. În schimb, îi dădea informații false domnului Giurchescu, ca să-și dea importanță și să-și merite salariul, care creștea. Astfel, actori sau alți salariați cu care avea mici sau mari incidente personale erau încondeiați fără ca ei să se poată apăra. Așa se face că a ajuns să se joace cu calculatorul și să stabilească primele, în funcție de simpatiile sau antipatiile pe care presimțea că directorul le are pentru actori. Și-a atribuit singură cea mai mare primă, iar la fiecare ridicare a ei din sprinceană orice salariat își putea pierde locul de muncă (de exemplu: Florentina Mocanu, Emilia Vasile, Teodora Pleșa). Era suficient să-l stîrneasă pe director; și îl stîrnea foarte des.

Dorina Scandal în culise

În teatru domnește tirania controlată cu metodele vechii Securități, pe care domnul Giurchescu le critică cu ipocrizie, dar de care este pătruns pînă în măduva oaselor. Eu am

muncit foarte mult pentru el, și nu-mi reproșez nimic. Am încercat să-l înțeleg, i-am suportat cu răbdare toate capriciile, i-am scos de fiecare dată vizele de intrare în țară – fiindcă nu voia să completeze niște formulare despre care spunea că sînt întocmite ca pe vremea Securității. L-am dus în audiență la fostul ministru al culturii, Ludovic Spiess, pentru a obține casă (nu e vina mea că nu a obținut-o) etc., etc. Cînd am considerat că nu mai este moral să tac (în probleme care nu erau ale mele, ci ale tuturor colegilor mei), am devenit brusc „securistă”, „neocomunistă”, „demascatoare tip '50” etc.

La început, am cerut să se termine cu nepotismul din teatru. Fosta directoare adjunctă este nora contabilei șefe, iar postul de șef de producție a fost păstrat un an și jumătate liber. Cum să meargă treaba? Și de ce era păstrat? Pentru eventualitatea revenirii directoarei adjuncte pe acest post (lucru care s-a și întîmplat). Nu avem consiliu de administrație, nu avem director adjunct, iar consiliul artistic, conform Ordinului 77, este facultativ, lucru care ni s-a comunicat foarte ferm cînd am cerut realegerea unui asemenea consiliu pe bază de vot secret. Cînd împrejurările o cer, consiliul artistic din Teatrul de Comedie devine brusc factor de decizie. Sînt demisi oameni cu avizul consiliului artistic, dar fără cel al juristului. Este incredibil. În general, cei care fac parte din „consiliul artistic” se mențin aici numai dacă tac. Am colegi care declară: „Nu mă interesează nimic, vreau să-mi fac profesia și atît”. Dar acceptă să facă parte din „monstruoasa coaliție” care privește cu sînge rece, fără să clipească, cum este „demolat” un teatru și cum se schimbă destinele unor oameni. Această „categorie” este, după mine, un pericol pentru cultură și societate. Ei sînt veleitarii care speră să ajungă mereu mai sus, cu prețul acestei tăceri rușinoase, nu noi. Scenograful girează un post pentru care nu are semnătură de la primărie. N-am avut secretar literar foarte mult timp. Actorii au fost penalizați la salariu, fără să fie anunțați, exact în perioada în care au avut loc indexările (așa că, o vreme, nimeni nu și-a dat seama). Iar niște spații din incinta teatrului au fost închiriate la prețuri modice și transformate în spații de alimentație publică, afectînd aspectul moral și material al teatrului.

Nimeni nu a avut nimic cu doamna Beatrice Costinescu. Am copii aproape la fel de mari – este o rușine ceea ce se insinuează. Toți am ajutat-o cît am putut, ba chiar ne-am depășit atribuțiile. Nu numai că nu muncea, dar îi plăcea doar să comande și să semneze hîrtii; îi plăcea puterea.

Se achiziționează piese fără să fie jucate (autor Ilie Păunescu, prietenul intim al domnului Giurchescu). Sînt aduși studenți să joace în piese deoarece actorii refuză textele „de valoare” pe care le impune. Piesa Scandal în culise a fost refuzată de patru regizori și patru actori, iar piesa domnului Păunescu nu am refuzat-o eu, ci actorii care au fost distribuiți.

Correspondența din Anglia și Venezuela privind turneul cu Visul unei nopți de vară era sustrasă de la poartă și luată acasă de doamna Beatrice Costinescu pentru cîteva zile, ca să fie studiată. Nu era normal, faxurile cu răspunsul nostru întîrzieau și periclita chiar turneele. La un moment dat, chiar scrisori personale pe care Alexandru Darie le-a trimis unora dintre noi cînd a părăsit teatrul au trecut întîi pe la domnul Giurchescu, pe acasă, duse ca din întîmplare. Pentru toate aceste ilegalități și multe altele, doamna directoare era scuzată și acoperită de însuși directorul teatrului. E greu să crezi că cineva îți poate impune să trăiești în felul acesta și, dacă refuzi, să te facă albie de porci (în spate).

Plecări din teatru

Repertoriul este un capitol care include zeci de abuzuri. De aceea am propus o întîlnire, o conferință de presă, orice, numai să ne vedem la față, să ne privim în ochi și să ne spunem ce gîndim. Domnul Giurchescu spune că a fost încurcat de plecarea lui Darie. De ce nu a chemat un alt regizor, imediat? Apoi spune că a fost bolnav. A fost bolnav în noiembrie '92, dar de atunci? Toți ne-am luptat cu cîte ceva – o boală, un bolnav în familie, viața este grea pentru toți. Domnul Giurchescu e prea orgolios ca să-și recunoască greșelile și prea ranchiunos ca să uite să se răzbune, motiv pentru care au plecat din teatru optsprezece oameni (actori, regizori, secretari literari, administratori) prin transfer, demisii, demiteri sau contracte expirate, pe care, fără motiv, nu a mai vrut să le prelungească. Fiecare plecare a fost însoțită de procese interminabile făcute celui în cauză, invective, speculații de o vulgaritate greu de imaginat. Toți, absolut toți au acuzat lipsa de dialog și climatul insuportabil.

Tinerii pe care domnul Giurchescu spunea că trebuie să-i ajutăm sînt următorii: Oana Șerban – referent literar, studentă, 24 de ani, căreia nu a mai vrut să-i prelungească contractul de muncă fiindcă i-a bătut la mașină demisia domnului M. Rîlea (avem o declarație cutremurătoare); Florentina Mocanu – actriță, 26 de ani, care a intrat în conflict cu directoarea adjunctă, a fost îndepărtată din teatru (acum este în America și face tot teatru); Emilia Vasile – economistă, 34 de ani, care a plecat prin transfer din aceleași motive. De fapt, adevărul este unul singur: domnul Giurchescu a ajutat o singură tînără.

Deviza domnului Giurchescu a fost „nu dau socoteală la nimeni de nimic” și „cui nu-i convine, să plece”. Nu este chiar așa. Crima de a ne fi furat timpul acum și altă dată multora dintre noi trebuie să fie pedepsită. Pe mine, dacă mă întrebă despre repertoriu, am să vă spun că cel dinainte de revoluție era mai bun.

Piesa lui Rozov Turnul de fildes care, sub prima domnie a

Ⓐ Gabriela Popescu: „Și subconștientul meu lucrează în acest sens!”

Ⓐ Mihai Bisericanu: „Eu m-am aflat într-o situație mai delicată...”

lui Giurchescu, a stat trei ani într-un sertar fără să-i dea vreo atenție, s-a montat imediat după plecarea lui și a fost considerată de absolut toată presa de specialitate o opțiune excelentă, într-o montare de excepție (Ion Cojar), cu o interpretare pe măsură. Întâmplător, piesa a fost adusă de mine (fiind tradusă de soțul meu, Ioan Chirilă). Sint mândră că am adus acest text fiindcă toți actorii care au jucat și-au iubit enorm rolurile. Mi s-a părut neimportant să-i amintesc domnului Giurchescu acest amănunt, dar pentru că a afirmat când s-a întors că este piesa care i-a plăcut cel mai mult din tot ce a văzut la Teatrul de Comedie, îi atrag atenția că nici chiar el nu poate să aibă întotdeauna dreptate. Dar el se ocupă de lucruri mărunte, iar pe cele mai mari le amână. Îi plac birfele și din cauza asta nu mai poate face nimic serios și profitabil pentru teatru. S-a plîns deseori că nu este ajutat, că, uite, Liviu Ciulei coboară de pe scara avionului și i se pune la dispoziție totul. El nu a vrut să fie ajutat. Noi am așteptat un ARTIST, și a venit un administrator pasionat de jocurile de culise și nu de cele de pe scenă. Dacă ar fi avut un director adjunct de prima mînă, un om cu greutate, inteligent, bun manager, el nu ar fi trebuit să se ocupe decît de teatru și de ceea ce știe să facă bine.

Insultele și acuzele le primesc doar într-o ședință, cu toți de față, ca să pot răspunde. Altfel, ele sînt minciuni, mașinații și divertiuni menite să abată discuțiile de la subiectul adevărat. „Nu vrem să vorbim despre vinovăție, cu riscul de a prelungi anormalitățile și de a uita diferența dintre călăi și victime”.

E adevărat că după revoluție publicul a scăzut la toate teatrele. Dar după un an, indicele de folosință a sălilor a crescut.

Trebuie să vorbim în termeni exacți. Săptămîni în șir am jucat de patru și chiar de trei ori pe săptămîină. Alte teatre au jucat continuu.

MIHAI BISERICANU: Eu nu țin foarte mult să vorbesc despre ce se întîmplă acolo. Pentru mine, ceea ce a fost, a fost! Nu mai sînt la „Comedia”, după ce timp de trei ani (din

1990) am jucat în aproape toate spectacolele. N-aș fi plecat de bunăvoie, în nici un caz. Ca dovadă, i-am dat în judecată pentru desfacerea contractului meu de muncă. Pînă la acest incident am fost mereu la cheremul conducerii, am intrat și în înlocuiri. Dar am rugat tot timpul să știu din vreme programul nostru de spectacole și repetiții. Nu s-a putut. Gabriela Popescu, de exemplu, a renunțat la un contract de film pentru că nu au lăsat-o de la teatru. Eu m-am aflat într-o situație mai delicată și nu am putut opta, ci am fost silit de împrejurări să aleg, între Comedie și o colaborare cu Teatrul româno-irlandez, pe cel din urmă. Și a fost prima mea abatere de acest gen, dar și... cea din urmă. Să vă spun cum s-a întîmplat. Repetam la spectacolul Scandal în culise, în regia lui Tudor Măărăscu. Au fost multe schimbări și unele întreruperi. Deci, termenul finalizării nu s-a putut respecta. Întîm am dat un concurs la UNITER pentru un spectacol – Urechea lui Ceaușescu – ce urma să fie montat de Teatrul româno-irlandez. Deși trebuia să-mi anunț teatrul, nu am făcut-o din mai multe motive. În primul rînd, nu eram sigur că voi obține acest rol (era abia perioada de probe); speram să pot împăca ambele etape de repetiții. Și, nu în ultimul rînd, mă temeam că nu-mi vor da drumul decît cu prețul libertății definitive... ceea ce s-a și întîmplat! Prin urmare, am cerut permisiunea de a lipsi pentru niște filmări; dar ei au aflat motivul real și imediat au hotărît darea mea afară, anunțînd pe loc și presa, cu vîlvă mare. Asta mă duce cu gîndul la procedurile cadriste de odinioară.

Atîta timp cît salariile în teatre sînt cele care se știu prea bine, să nu se mire nimeni cînd un actor optează pentru un spectacol de genul acesta, la care cîștigi (pentru cîteva reprezentații, deci într-o lună) cît nu cîștigi în teatru timp de un an! Dar, încă o dată vă spun: nu eu am renunțat la Teatrul de Comedie! Teatrul nu m-a înțeles. Sau au vrut să dea o lecție, folosindu-se de mine. Și atunci, mi-au desfăcut contractul de muncă – pentru indisciplină gravă, cu art. 130, lit. i. Deși mă aflam la prima abatere! Asta s-a întîmplat cît timp eram plecat la Pîrîul Rece, unde s-a născut spectacolul cu irlandezii. În teatru, după ce se repetase timp de cinci luni și se întreruseseră repetițiile, deodată trebuia să iasă rapid Scandal în culise. La întoarcere mă aștepta hîrtia cu pricina. Am încercat, cu domnul Giurchescu, să cădem de acord asupra unui articol mai blind. Inițial a zis: „Bine, să mă sfătuiesc și cu consiliul artistic” (care, știu eu, se pronunță în probleme de distribuție și de repertoriul). Dar lucrurile au rămas neschimbate. Și hotărîrea s-a luat fără să fie consultat sindicatul și fără avizul consilierului juridic. Cînd i-am dat în judecată, teatrul a cerut un alt termen, pretextînd că nu au consilier juridic. Probabil îl dau afară și pe acesta și aduc un altul.

În ceea ce privește Teatrul de Comedie, mi-e greu să mă pronunț. N-am încercat să aprofundez situația, dar cred că este o cauză mai largă, niște stări care se regăsesc acum în atmosfera tuturor teatrelor. Sigur că și persoanele sînt de vină, chiar și felul de a fi al domnului Giurchescu; este o persoană influențabilă. Deci, nu este singur în povestea aceasta. Așa cred. Mai este și conflictul, inerent, dintre generații. Și starea de imprecizie care domină tot cursul evenimentelor în acest teatru.

Anchetă realizată de
OLIVIA ȘIREANU-CHIRVASIU

Nota redacției: Întrucît mărturiile din numărul de față nu modifică esențial imaginea „bosniacă” pe care o oferă Teatrul de Comedie, ne menținem punctul de vedere publicat în numărul trecut al revistei.